

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

7. prosince 2006 *

Ve věci C-306/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Audiencia Provincial de Barcelona (Španělsko) ze dne 7. června 2005, došlým Soudnímu dvoru dne 3. srpna 2005, v řízení

Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE)

proti

Rafael Hoteles SA,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas, předseda senátu, A. Borg Barthet, J. Malenovský (zpravodaj),
U. Løhmus a A. Ó Caoimh, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. května 2006,

* Jednací jazyk: španělština.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) R. Gimeno-Bayón Cobosem a P. Hernández Arroyem, abogados,

- za Rafael Hoteles SA R. Tornero Morenem, abogado,

- za francouzskou vládu G. de Berguesem a J.-C. Niolletem, jako zmocněnci,

- za Irsko D. J. O'Haganem, jako zmocněncem, ve spolupráci s N. Traversem, BL,

- za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

- za polskou vládu K. Murawskim, U. Rutkowska a P. Derwiczem, jako zmocněnci,

- za Komisi Evropských společenství J. R. Vidal Puigem a W. Wilsem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 13. července 2006,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230).

- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) a Rafael Hoteles SA (dále jen „společnost Rafael“), týkajícího se údajného porušení práv duševního vlastnictví spravovaných SGAE společností Rafael.

Právní rámec

Použitelné mezinárodní právo

- 3 Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, obsažená v příloze 1C Dohody z Marrákeše o zřízení Světové obchodní organizace, byla jménem Evropského společenství schválena rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80).

- 4 Článek 9 odst. 1 Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví stanoví:

„Členové se přizpůsobí článkům 1 až 21 Bernské úmluvy (1971) a příloze k ní. Členové však nebudou mít práva nebo povinnosti podle této Dohody, pokud jde o práva udělená podle článku 6bis uvedené Úmluvy nebo práva z něho odvozená.“

- 5 Podle článku 11 Bernské úmluvy o ochraně literárních a uměleckých děl (pařížský akt ze dne 24. července 1971), ve znění změny ze dne 28. září 1979 (dále jen „Bernská úmluva“):

„1. Autoři dramatických, hudebně dramatických a hudebních děl mají výlučné právo udílet svolení:

- i) k veřejnému provozování a provedení svých děl, ať již se takové veřejné provozování a provedení uskutečňuje jakýmkoli prostředky nebo způsoby;
- ii) k veřejnému přenosu provozování a provedení svých děl, a to jakýmkoli prostředky.

2. Autoři dramatických nebo hudebně dramatických děl mají po celou dobu trvání svých práv k původním dílům tatáž práva, pokud jde o překlady jejich děl.“

6 Článek 11bis první pododstavec Bernské úmluvy stanoví:

„Autoři literárních a uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení:

- i) k vysílání svých děl rozhlasem či televizí nebo k jejich veřejnému sdělování jakýmkoliv jinými prostředky sloužícími k bezdrátovému šíření znaků, zvuků nebo obrazů;
- ii) k jakémukoliv veřejnému sdělování po drátě nebo bezdrátově díla vysílaného rozhlasem či televizí, uskutečňuje-li toto sdělování jiná organizace než původní;
- iii) k veřejnému sdělování díla vysílaného rozhlasem či televizí tlapačem nebo jakýmkoliv jiným obdobným zařízením k přenosu znaků, zvuků nebo obrazů.“

7 Světová organizace pro duševní vlastnictví (WIPO) přijala v Ženevě dne 20. prosince 1996 smlouvu WIPO o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech, jakož i smlouvu WIPO o právu autorském. Tyto dvě smlouvy byly schváleny jménem Společenství rozhodnutím Rady 2000/278/ES ze dne 16. března 2000 (Úř. věst. L 89, s. 6; Zvl. vyd. 11/33, s. 208).

8 Článek 8 smlouvy WIPO o právu autorském stanoví:

„Bez újmy práv podle článků 11 odst. 1 bodu (ii), 11bis odst. 1 bodů (i) a (ii), 11ter odst. 1 bodu (ii), 14 odst. 1 bodu (ii) a 14bis odst. 1 Bernské úmluvy, mají autoři

literárních a uměleckých děl výlučné právo udílet svolení k jakémukoli sdělování svých děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátovými prostředky, včetně zpřístupňování svých děl veřejnosti takovým způsobem, že každý může mít přístup k těmto dílům na místě a v čase podle své individuální volby.“

9 Společná prohlášení týkající se smlouvy WIPO o právu autorském byla přijata diplomatickou konferencí dne 20. prosince 1996.

10 Společné prohlášení týkající se článku 8 uvedené smlouvy má následující znění:

„Rozumí se, že pouhé provozování hmotného zařízení k umožnění nebo uskutečnění sdělování samo o sobě není totéž co sdělování ve smyslu této smlouvy nebo Bernské úmluvy. Má se dále za to, že v článku 8 nic nebrání smluvní straně, aby použila čl. 11bis odst. 2.“

Právní úprava Společenství

11 Podle devátého bodu odůvodnění směrnice 2001/29:

„Jakákoliv harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících musí vycházet z vysoké úrovně ochrany, jelikož taková práva jsou pro duševní výtvořky zásadní. Jejich ochrana napomáhá zajistit udržení a rozvoj tvořivosti v zájmu autorů, výkonných umělců, výrobců, spotřebitelů, kultury, průmyslu a široké veřejnosti. Duševní vlastnictví bylo proto uznáno za nedílnou součást vlastnictví.“

12 Desátý bod odůvodnění této směrnice má následující znění:

„Mají-li autoři nebo výkonní umělci pokračovat ve své tvůrčí a umělecké činnosti, musí dostat za užití svého díla přiměřenou odměnu, stejně jako výrobci, mají-li tuto činnost financovat. Investice vyžadovaná na produkci výrobků, jako jsou zvukové záznamy, filmy nebo multimedialní výrobky, a služeb, jako jsou služby na požádání, jsou značné. Odpovídající právní ochrana duševního vlastnictví je nezbytná pro zajištění dostupnosti takové odměny a pro možnost uspokojivé návratnosti takové investice.“

13 Patnáctý bod odůvodnění téže směrnice uvádí:

„Diplomatická konference konaná pod záštitou [WIPO] v prosinci roku 1996 vedla k přijetí dvou nových smluv, Smlouvy WIPO o právu autorském a Smlouvy WIPO o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech, které se zabývají ochranou autorů a ochranou výkonných umělců a výrobců zvukových záznamů. Výše uvedené smlouvy významně aktualizují mezinárodní ochranu autorského práva a práv s ním souvisejících, a to se značným ohledem na takzvanou ‚digitální agendu‘, a zdokonalují prostředky pro celosvětový boj s porušováním autorského práva. Společenství a většina členských států již uvedené smlouvy podepsala a probíhá příprava ratifikace těchto smluv Společenstvím a členskými státy. Tato směrnice rovněž slouží k provádění mnoha nových mezinárodních závazků.“

14 Podle dvacátého třetího bodu odůvodnění uvedené směrnice:

„Tato směrnice by měla pokračovat v harmonizaci práva autora na sdělování veřejnosti. Tímto právem by se v širokém smyslu mělo rozumět veškeré sdělování

veřejnosti nepřítomné v místě, ze kterého sdělování vychází. Toto právo by mělo zahrnovat jakékoli sdělování nebo přenos díla pro veřejnost po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání. Toto právo by nemělo zahrnovat žádné jiné úkony.“

15 Dvacátý sedmý bod odůvodnění směrnice 2001/29 uvádí:

„Pouhé poskytnutí fyzického zařízení pro umožnění nebo uskutečnění sdělování není samo o sobě sdělováním ve smyslu této směrnice.“

16 Článek 3 této směrnice stanoví:

„1. Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

2. Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat zpřístupnění veřejnosti po drátě nebo bezdrátově takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto předmětům ochrany přístup z místa a v době, který si zvolí:

a) pro výkonné umělce v případě záznamů jejich výkonů;

b) pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů;

- c) pro výrobce prvotních záznamů filmů v případě originálu a rozmnoženin jejich filmů;

- d) pro vysílací organizace v případě záznamů jejich vysílání, ať už po drátě, nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.

3. Práva uvedená v odstavcích 1 a 2 se nevyčerpají žádným sdělením veřejnosti nebo zpřístupněním veřejnosti podle tohoto článku.“

Vnitrostátní právní úprava

17 Úplné znění zákona o duševním vlastnictví, které upravuje, upřesňuje a harmonizuje platné právní předpisy v této oblasti (dále jen „ZDV“), bylo přijato královským legislativním nařízením č. 1/1996 ze dne 12. dubna 1996 (BOE č. 97 ze dne 22. dubna 1996).

18 Článek 17 ZDV stanoví:

„Autor vykonává výlučně práva na využívání svého díla jakýmkoliv způsobem, a zejména práva na rozmnožování a rozšiřování, sdělování veřejnosti a zpracování, která nemohou být vykonávána bez jeho svolení, s výjimkou případů stanovených tímto zákonem.“

19 Článek 20 odst. 1 ZDV uvádí:

„Sdělováním veřejnosti se rozumí všechny akty, kterými je dílo zpřístupněno většímu počtu osob, bez předchozího rozšíření jeho exemplářů každému z nich.

Jako sdělování veřejnosti nemůže být kvalifikováno sdělování v čistě soukromých prostorách, která nejsou součástí vysílací sítě ani s ní nejsou spojena.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

20 SGAE je organizací pověřenou správou práv duševního vlastnictví ve Španělsku.

21 SGAE měla za to, že užíváním televizních přijímačů a přístrojů zajišťujících vysílání hudební kulisy uvnitř hotelu, jehož majitelem je společnost Rafael, v průběhu období od června 2002 do března 2003, docházelo ke sdělování děl patřících do rejstříku, který spravuje, veřejnosti. Jelikož měla SGAE za to, že tímto sdělováním byla porušována práva duševního vlastnictví spojená s těmito díly, podala u Juzgado de Primera Instancia n° 28 de Barcelona (Soud prvního stupně č. 28 v Barceloně) žalobu na náhradu škody směřující proti společnosti Rafael.

- 22 Rozhodnutím ze dne 6. června 2003 tento soud žalobu částečně zamítl. Domníval se totiž, že užíváním televizních přijímačů v hotelových pokojích nedochází ke sdělování děl spravovaných SGAE veřejnosti. Tento soud měl ale naopak za to, že žádost SGAE byla odůvodněna s ohledem na všeobecnou známost existence společných prostor vybavených televizními přijímači, v nichž je zpříjemňována atmosféra vysíláním hudební kulisy, v hotelech.
- 23 SGAE i společnost Rafael podaly odvolání proti rozsudku k Audiencia Provincial de Barcelona, který se rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Představuje umístění televizních přijímačů, prostřednictvím kterých je kabelem šířen televizní signál zachycený satelitem nebo pozemní cestou, v hotelových pokojích sdělování veřejnosti, na které se vztahuje předpokládaná harmonizace vnitrostátních právních předpisů o ochraně autorského práva stanovená v článku 3 směrnice [2001/29]?
 - 2) Je v rozporu s ochranou autorského práva stanovenou směrnicí [2001/29], pokud je hotelový pokoj chápán jako čistě soukromý prostor, takže sdělování v něm prostřednictvím televizních přijímačů, do kterých je šířen signál zachycený předtím hotelem, není považováno za sdělování veřejnosti?
 - 3) Pro účely ochrany autorského práva s ohledem na sdělování veřejnosti stanovené ve směrnici [2001/29] lze považovat sdělování, které se uskutečňuje prostřednictvím televizního přijímače umístěného v hotelovém pokoji, za sdělování veřejnosti, protože veřejnost, která se v něm stíhá má přístup k dílu?“

K návrhu na znovuotevření ústní části řízení

- 24 Dopisem došlým Soudnímu dvoru dne 12. září 2006 navrhla společnost Rafael na základě článku 61 jednacího řádu Soudního dvora znovuotevření ústní části řízení.
- 25 Tento návrh je odůvodněn údajnou nelogičností stanoviska generální advokátky. Společnost Rafael uplatňuje, že záporná odpověď, ve kterou toto stanovisko vyústilo, co se týče první otázky, nevyhnutelně vede k záporné odpovědi rovněž na druhou a třetí otázku, zatímco generální advokátka nabádá na tyto otázky odpovědět kladně.
- 26 V tomto ohledu stačí připomenout, že statut Soudního dvora a jeho jednací řád nestanoví pro účastníky řízení možnost podat vyjádření v odpověď na stanovisko přednesené generálním advokátem (viz zejména rozsudek ze dne 30. března 2006, Emanuel, C-259/04, Sb. rozh. s. I-3089, bod 15).
- 27 Soudní dvůr může sice bez návrhu nebo na návrh generálního advokáta nebo také na návrh účastníků řízení nařídit znovuotevření ústní části řízení v souladu s článkem 61 svého jednacího řádu, jestliže má za to, že potřebuje další vysvětlení nebo že věc musí být rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení projednán (viz zejména rozsudky ze dne 13. listopadu 2003, Schilling a Fleck-Schilling, C-209/01, Recueil, s. I-13389, bod 19, a ze dne 17. června 2004, Recheio – Cash & Carry SA, C-30/02, Sb. rozh. s. I-6051, bod 12).
- 28 Soudní dvůr má však za to, že v projednávaném případě má k dispozici všechny poznatky, které potřebuje pro rozhodnutí.

29 Není proto namístě nařídit znovuotevření ústní části řízení.

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

- 30 Je namístě bez dalšího konstatovat, že na rozdíl od tvrzení společnosti Rafael se na situaci, která je předmětem původního řízení, nevztahuje směrnice Rady 93/83/EHS ze dne 27. září 1993 o koordinaci určitých předpisů týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících při družicovém vysílání a kabelovém přenosu (Úř. věst. L 248, s. 15; Zvl. vyd. 17/01, s. 134), ale směrnice 2001/29. Tato směrnice se totiž použije na veškerá sdělování chráněných děl veřejnosti, zatímco směrnice 93/83 stanoví pouze minimální harmonizaci určitých aspektů ochrany autorských práv a práv s nimi souvisejících v případě sdělování veřejnosti prostřednictvím satelitu nebo přenosu pořadů z jiných členských států kabelem. Přitom, jak již rozhodl Soudní dvůr, tato pravidla minimální harmonizace neposkytují na rozdíl od směrnice 2001/29 žádné poznatky pro odpověď na otázku týkající se situace obdobné situaci dotčené projednávanými předběžnými otázkami (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 3. února 2000, Egeda, C-293/98, Recueil, s. I-629, body 25 a 26).
- 31 Dále je třeba připomenout, že z požadavků jak jednotného používání práva Společenství, tak zásady rovnosti vyplývá, že znění ustanovení práva Společenství, které, tak jako ustanovení směrnice 2001/29, výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení smyslu a dosahu tohoto ustanovení, musí být zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celém Společenství (viz zejména rozsudky ze dne 9. listopadu 2000, Yiadom, C-357/98, Recueil, s. I-9265, bod 26, a ze dne 6. února 2003, SENA, C-245/00, Recueil, s. I-1251, bod 23). Z toho plyne, že rakouská vláda nemůže užitečně tvrdit, že poskytnutí definice pojmu „veřejnost“, na který směrnice 2001/29 odkazuje, aniž by ho definovala, přísluší členským státům.

K první a třetí otázce

- 32 Podstatou první a třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda poskytování signálu prostřednictvím televizních přijímačů klientům ubytovaným v pokojích hotelového zařízení představuje sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a zda umístění televizních přijímačů do pokojů takového zařízení představuje samo o sobě akt této povahy.
- 33 V tomto ohledu je třeba uvést, že uvedená směrnice sama neupřesňuje, co je třeba rozumět „sdělováním veřejnosti“.
- 34 Podle ustálené judikatury je pro výklad ustanovení práva Společenství namíste vzít do úvahy nejen jeho znění, ale zároveň kontext, ve kterém se nachází, a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (viz zejména rozsudky ze dne 19. září 2000, Německo v. Komise, C-156/98, Recueil, s. I-6857, bod 50, a ze dne 6. července 2006, Komise v. Portugalsko, C-53/05, Sb. rozh. s. I-6215, bod 20).
- 35 Krom toho musí být texty práva Společenství vykládány v nejvyšší možné míře ve světle práva mezinárodního, zejména týkají-li se takové texty právě provádění mezinárodní dohody uzavřené Společenstvím (viz zejména rozsudek ze dne 14. července 1998, Bettati, C-341/95, Recueil, s. I-4355, bod 20 a uvedená judikatura).
- 36 Z dvacátého třetího bodu odůvodnění směrnice 2001/29 vyplývá, že pojem „sdělování veřejnosti“ je třeba chápat v jeho širokém smyslu. Takový výklad se jeví být mimoto nezbytným pro dosažení hlavního cíle uvedené směrnice, kterým je, jak

vyplývá z devátého a desátého bodu odůvodnění, zavedení vysoké úrovně ochrany, mimo jiné, autorů, která jim umožní obdržet odpovídající odměnu za užívání jejich děl, zejména sdělováním veřejnosti.

- 37 Soudní dvůr rozhodl, že v rámci tohoto pojmu se výraz „veřejnost“ týká neurčitého počtu potenciálních televizních diváků (rozsudky ze dne 2. června 2005, Mediakabel, C-89/04, Sb. rozh. s. I-4891, bod 30, a ze dne 14. července 2005, Lagardère Active Broadcast, C-192/04, Sb. rozh. s. I-7199, bod 31).
- 38 V takovém kontextu, jako ve věci v původním řízení, je třeba zvolit globální přístup vyžadující zohlednit jednak nejen klienty obývající pokoje hotelového zařízení, kteří jsou jako jediní výslovně uvedeni v předběžných otázkách, ale rovněž klienty, kteří jsou přítomni ve všech ostatních prostorách uvedeného zařízení a mají ve svém dosahu v nich umístěný televizní přijímač. Krom toho je třeba zohlednit okolnost, že se obvykle klienti v takovém zařízení rychle střídají. Obecně se jedná o dosti vysoký počet osob, takže tyto musí být považovány s ohledem na hlavní cíl směrnice 2001/29, tak jak byl připomenut v bodě 36 rozsudku v projednávané věci, za veřejnost.
- 39 Krom toho, vzhledem ke kumulativním účinkům vyplývajícím ze zpřístupňování děl takovým potenciálním televizním divákům může toto zpřístupňování v takové souvislosti nabývat značného významu. Proto není důležité, že jedinými adresáty jsou hoteloví hosté a že tito hosté, vzati odděleně, mají pro samotné hotelové zařízení pouze omezený hospodářský význam.
- 40 Rovněž je namístě uvést, že sdělování, ke kterému dochází za takových okolností, jako v původním řízení, musí být podle čl. 11bis prvního pododstavce bodu ii) Bernské úmluvy považováno za sdělování uskutečňované vysílací organizací

odlišnou od původní. Takový přenos se tak uskutečňuje pro veřejnost odlišnou od veřejnosti, ke které směřovalo původní sdělování díla, to znamená pro novou veřejnost.

- 41 Jak totiž vysvětluje průvodce Bernskou úmluvou, výkladový dokument vypracovaný WIPO, který, aniž by byl právně závazný, nicméně přispívá k výkladu uvedené úmluvy, autor tím, že udělí souhlas k vysílání svého díla rozhlasem či televizí, zohledňuje pouze přímé uživatele, to znamená držitele přijímačů, kteří jednotlivě nebo v soukromém či rodinném kruhu přijímají jednotlivé pořady. Podle tohoto průvodce, jakmile k tomuto příjmu dochází pro širší okruh obecnstva nezávislým aktem, prostřednictvím kterého je vysílané dílo sdělováno nové veřejnosti, a někdy i za účelem dosažení zisku, může využívat poslechu nebo sledování díla nová část veřejnosti přijímající pořad a sdělování pořadu prostřednictvím tlapačů nebo podobných zařízení již není pouhým příjmem samotného pořadu. Jak uvádí zmíněný průvodce, tento veřejný příjem dává podnět k využití výlučného práva autora ke svolení tohoto příjmu.
- 42 Klienti hotelového zařízení přitom představují takovou novou veřejnost. Rozšiřování díla vysílaného rozhlasem či televizí pro tyto klienty prostřednictvím televizních přijímačů totiž nepředstavuje pouhý technický prostředek směřující k zajištění nebo zlepšení příjmu původního pořadu v oblasti pokrytí signálem. Naopak, hotelové zařízení je subjektem, který zprostředkovává, při plném vědomí důsledků svého chování, svým klientům přístup k chráněnému dílu. Při neexistenci tohoto zprostředkování by totiž tito klienti v zásadě nemohli mít požitek z vysílaného díla, přestože by se nacházeli uvnitř uvedené oblasti.
- 43 Dále z čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a z čl. 8 smlouvy WIPO o právu autorském vyplývá, že proto, aby docházelo ke sdělování veřejnosti, stačí, aby bylo dílo zpřístupněno veřejnosti tak, aby osoby, které ji tvoří, k němu měly přístup. Proto není v tomto ohledu rozhodující, na rozdíl od tvrzení společnosti Rafael a Irska, že klienti, kteří si televizní přijímač nezapnuli, neměli ve skutečnosti k dílům přístup.

- 44 Krom toho, z poznatků ve spisu předloženém Soudnímu dvoru vyplývá, že zprostředkování přístupu k dílu vysílanému rozhlasem či televizí hotelovým zařízením svým klientům, musí být považováno za poskytnutí dodatečné služby s cílem dosažení určitého zisku. Nelze totiž vážně zpochybnit, že nabídka této služby ovlivňuje úroveň hotelu, a tím i cenu pokojů. Proto, i za předpokladu, jak uplatňuje Komise Evropských společenství, že sledování zisku jako cíle není podmínkou nezbytnou pro existenci sdělování veřejnosti, je v každém případě prokázáno, že zisková povaha sdělování, za takových okolností jako v původním řízení, existuje.
- 45 Pokud jde o to, zda umístění televizních přijímačů do pokojů hotelového zařízení představuje samo o sobě sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, je třeba zdůraznit, že znění dvacátého sedmého bodu odůvodnění této směrnice uvádí, v souladu s článkem 8 smlouvy WIPO o právu autorském, že „[p]ouhé poskytnutí fyzického zařízení pro umožnění nebo uskutečnění sdělování není samo o sobě sdělováním ve smyslu [uvedené] směrnice“.
- 46 Ačkoliv však pouhé poskytnutí fyzického zařízení, obvykle zahrnujícího mimo hotelové zařízení i podniky specializované na prodej nebo pronájem televizních přijímačů, nepředstavuje jako takové sdělování ve smyslu směrnice 2001/29, nemění to nic na tom, že toto zařízení může učinit technicky možným přístup veřejnosti k dílům vysílaným rozhlasem či televizí. Proto, poskytuje-li hotelové zařízení prostřednictvím takto umístěných televizních přijímačů signál svým klientům ubytovaným v pokojích tohoto zařízení, jedná se o sdělování veřejnosti, aniž by bylo nutné se zabývat tím, jaká technika přenosu signálu je užívána.
- 47 V důsledku toho je třeba na první a třetí otázku odpovědět tak, že ačkoliv pouhé poskytnutí fyzického zařízení nepředstavuje, jako takové, sdělování ve smyslu

směrnice 2001/29, poskytování signálu hotelovým zařízením prostřednictvím televizních přijímačů klientům ubytovaným v pokojích tohoto zařízení představuje, nezávisle na užívané technice přenosu signálu, sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 této směrnice.

Ke druhé otázce

⁴⁸ Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda soukromá povaha pokojů hotelového zařízení brání tomu, aby sdělování díla v těchto prostorách prostřednictvím televizních přijímačů představovalo sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29.

⁴⁹ V tomto ohledu Irsko uplatňuje, že je třeba odlišovat sdělování nebo zpřístupňování děl, ke kterým dochází v soukromém kontextu pokojů hotelového zařízení, od těchž aktů, ke kterým dochází ve veřejných prostorách uvnitř tohoto zařízení. Toto tvrzení však nemůže být přijato.

⁵⁰ Jak ze znění, tak z ducha čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a článku 8 smlouvy WIPO o právu autorském, kdy oba vyžadují svolení autora nikoliv pro přenosy na veřejném místě nebo na místě přístupném veřejnosti, ale pro sdělování, kterými se dílo zpřístupňuje veřejnosti, totiž vyplývá, že soukromá, nebo veřejná povaha místa sdělování je bezvýznamná.

- 51 Krom toho, podle ustanovení směrnice 2001/29 a smlouvy WIPO o právu autorském zahrnuje právo na sdělování veřejnosti zpřístupnění děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí. Uvedené právo na zpřístupnění děl veřejnosti, a tedy i na sdělování veřejnosti, by v důsledku toho bylo zjevně zbaveno své podstaty, pokud by se netýkalo rovněž sdělování uskutečňovaných v soukromých prostorách.
- 52 Na podporu tvrzení týkajícího se soukromé povahy pokojů hotelového zařízení se Irsko dovolává rovněž Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, a konkrétně jejího článku 8, podle kterého jsou veškeré svévolné nebo nepřiměřené zásahy veřejné moci do oblasti soukromé činnosti zakázány. Ani tento argument ale nemůže být přijat.
- 53 V tomto ohledu je namístě uvést, že Irsko neupřesňuje, kdo by byl v kontextu věci v původním řízení obětí takového svévolného nebo nepřiměřeného zásahu. Přitom je jen obtížně myslitelné, že Irsko má na mysli klienty využívající signálu, který přijímají, a kteří nemají žádnou povinnost poskytnout autorskou odměnu. Zjevně se nemůže jednat ani o hotelové zařízení, neboť, i když je namístě dojít k závěru, že toto zařízení je povinno uhradit uvedenou odměnu, nemůže však tvrdit, že je obětí porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož pokoje nemohou být poté, co byly poskytnuty klientům, považovány za spadající do jeho soukromé oblasti.
- 54 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba odpovědět na druhou otázku tak, že soukromá povaha pokojů hotelového zařízení nebrání tomu, aby v nich uskutečňované sdělování díla prostřednictvím televizních přijímačů představovalo sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29.

K nákladům řízení

55 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) Ačkoliv pouhé poskytnutí fyzického zařízení nepředstavuje, jako takové, sdělování ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti, poskytování signálu hotelovým zařízením prostřednictvím televizních přijímačů klientům ubytovaným v pokojích tohoto zařízení představuje, nezávisle na užívané technice přenosu signálu, sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 této směrnice.
- 2) Soukromá povaha pokojů hotelového zařízení nebrání tomu, aby v nich uskutečňované sdělování díla prostřednictvím televizních přijímačů představovalo sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29.

Podpisy.